

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **W. A.**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2016, čj. KRPP-78309-15/ČJ-2016-030022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 17 A 60/2016-36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 17 A 60/2016-36, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2016, čj. KRPP-78309-15/ČJ-2016-030022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce byl rozhodnutím žalované ze dne 17. 5. 2016, čj. KRPP-78309-15/ČJ-2016-030022, (dále také „rozhodnutí o zajištění“ nebo „rozhodnutí žalované“) zajištěn za účelem jeho předání do Maďarska jako státu příslušného podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a to na dobu 45 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, neboť dle názoru žalované byly dány důvody pro zajištění dle § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve spojení s čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.

II.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni. Namítal, že žalovaná nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad pro jeho předání do Maďarska, a také chybně stanovila dobu jeho zajištění na 45 dnů.

[3] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl napadeným rozsudkem. V jeho odůvodnění obecně konstatoval, že v postupu žalované neshledal žádná pochybení. Podle krajského soudu se žalovaná otázce realizovatelnosti předání žalobce do Maďarska zabývala dostatečně. V rozhodnutí o zajištění předběžně posoudila překážky možného předání žalobce a učinila si úsudek o tom, zda je jeho předání alespoň potenciálně možné, a to s vědomím toho, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné učinit. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce týkající se údajně nezákonné délky zajištění žalobce.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Napadený rozsudek krajského soudu považoval stěžovatel za nezákonný, neboť závěry krajského soudu v něm uvedené byly v rozporu s nařízením Dublin III. Doba zajištění stanovená rozhodnutím žalované v délce 45 dnů od okamžiku omezení osobní svobody totiž podle stěžovatele neodpovídá požadavkům vyplývajícím z čl. 28 odst. 3 uvedeného nařízení, jakož i závěrům obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, čj. 7 Azs 11/2015-32, které na projednávanou věc dle jeho mínění dopadají.

[6] Stěžovatel na základě uvedených skutečností navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na své vyjádření v řízení před krajským soudem. Zde uvedla, že je přesvědčena o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobce, neboť se domnívala, že dosažení cíle zajištění (tj. předání stěžovatele do Maďarska) podle nařízení Dublin III, bylo reálné, což také v rozhodnutí o zajištění odůvodnila.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve z úřední povinnosti zabýval tím, zda není rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, jelikož tato vada by sama o sobě postačovala k jeho zrušení, a dospěl přitom k závěru, že rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelností trpí, a to z následujících důvodů.

[11] Nejvyšší správní soud poznamenává, že podstata projednávané věci spočívá v otázce, zda bylo při vydání rozhodnutí o zajištění reálně možné očekávat, že dojde k dosažení účelu zajištění, tedy zda mohlo v průběhu zajištění stěžovatele dojít k jeho předání do Maďarska. Podmínka tzv. reálného předpokladu zajištění sice není v zákoně o pobytu cizinců ani v nařízení Dublin III výslovně uvedena, vyplývá však přímo ze zákazu svévolného zbavení či omezení svobody zakotveného v čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a také z čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel, kterým je v tomto případě předání cizince do státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je realizace tohoto cíle alespoň potenciálně možná. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, čj. 7 As 79/2010-150).

[12] V rozsudku ze dne 11. 8. 2016, čj. 1 Azs 91/2016-27, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že je nezbytné, aby se žalovaná při rozhodování o zajištění cizince vždy zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán, a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Je-li v projednávané věci touto zemí Maďarsko, je nepřípustné, aby se k této otázce vyjadřovala pouze povšechně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi. Problematicnost situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku je totiž všeobecně známou skutečností a nevládní organizace a Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky poukazují na konkrétní skutečnosti, které by mohly nasvědčovat existenci závažných důvodů pro existenci systémových nedostatků maďarské azylové praxe (srov. též například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2016, čj. 9 Azs 98/2016-45).

[13] V nynější věci žalovaná k této otázce v rozhodnutí o zajištění uvedla pouze to, že jí v době rozhodování *„nejdou žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko je povinno účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty.“*

[14] Je tedy zřejmé, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované bylo zcela obecné, a to přesto, že si žalovaná jako kompetentní správní orgán musela být vědoma skutečností, které realizovatelnost předání do Maďarska relevantně zpochybňují. Požadavku, aby se dostatečně zabývala tamější současnou situací, proto nedostála a

odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu přitom soud přihlíží z úřední povinnosti, neboť je pojmově spjata s jeho soudním přezkumem. Není přitom podstatné, zda ji stěžovatel v žalobě namítal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002-35). Krajský soud pochybil, pokud za této situace rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů nezrušil a místo toho je věcně přezkoumal. Proto je i jeho rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91).

[16] Jelikož uvedené pochybení postačuje ke zrušení napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se již námitkami týkajícími se údajně nezákonné délky zajištění stěžovatele nezabýval.

VI.

[17] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Jelikož také napadené rozhodnutí žalované trpí vadou nepřezkoumatelnosti, pro niž mělo být zrušeno již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[18] Zruší-li Nejvyšší správní soud vedle napadeného rozsudku též rozhodnutí správního orgánu, rozhodne podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. nejen o nákladech řízení o kasační stížnosti, ale i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná ve věci úspěšná nebyla a právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá.

[19] Náklady řízení stěžovatele spočívají v odměně advokáta dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za zastupování v řízení o žalobě a o kasační stížnosti za tři úkony právní služby vždy ve výši 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a doplnění kasační stížnosti) a za tři paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Jiné náklady stěžovateli v řízení nevznikly, neboť od soudních poplatků byl osvobozen dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. ledna 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu